zgradama namjesništva iz prve pol. XV. st. na novome općinskome trgu srednjovj. jezgre. Pretpostavlja se da je trogirsku Vijećnicu, koja zatvara čitavu ist. stranu glavnoga trga (poslije preoblikovanu) gradio M. Gojković. Ima još zabilješki o reprezentativnome oblikovanju glavnih gradskih ulaza npr. trogirskoga s mostovima. Južna gradska vrata Korčule s visokom četvrtastom kulom još su ostala u obličju iz XIV. st. Općinske česme, stupovi sramote i državnih zastava sa znamenjem kraljevske ili mletačke vlasti ubrajali su se također u gotičku opremu urbanih prostora, no ako su i sačuvani, zanimljivi su ponajprije kao skulptorska djela.

Sva ta građevna dostignuća i visoka razina stila govore o društvenoj i gospodarskoj moći gradova. Svaki se od njih u razdoblju komunalnoga procvata izgrađuje i oblikuje, primajući poticaje najprije od Ugarske, a potom Venecije, koje su i u eur. razmjerima bile važna izvorišta gotičke kulture i umjetnosti. Najgušći su se dodiri održavali s apeninskim krajevima, potom je slijedila i pojava franc. i njem. graditelja (npr. Jean d' Antoine iz Vienne, Nicolaus Teutonicus u XIV. st. u Dubrovniku uz Martina Ungarusa zaposlen pri gradnji tamošnjega prvoga franjevačkoga samostana), kojih će biti više u razdoblju nakon gotike, kada čitava Hrvatska postaje cilj putujućih majstora, čak i iz udaljenijih zapadnih zemalja. Uz njih je, naravno, djelovalo na stotine domaćih, čija se imena pa i djela otkrivaju tek u arhivskim spisima koji ponajbolje govore o razgranatosti stvaralaštva.

Ne treba u XIV. i XV. st. zanemariti ni izravne spone priobalja s feudalnim središtima koja još traju u neposrednome zaleđu i koja su bila važna za prvu fazu gotike. Sjedišta hrvatskih velikaša, kao npr. Bribir, dala su vri-

dila raskošna novogradnja iz doba mlet. vlasti, nekoć spojena s drugim lja pri podizanju tamošnjih crkava. Pošavši od Klisa prema Sinju i Vrlici, te Kninu i Ostrovici dalje prema Lici i Bosni, ti su majstori zidali utvrde, ali i crkve po brdovitoj unutrašnjosti sve do dalekih trgovišta gdje su postojale i kolonije katolika koji su dolazili iz primorskih krajeva. Gotička su obilježja na toj arhitekturi uglavnom nestala s kasnijim naletima Turaka i drugim etnopolitičkim promjenama, dok je na samim utvrdama dolazilo do čestih preinaka građevnoga sustava. Jednako je čitava Bosna prije XV. st. bila otvorena i utjecajima sa sjevera, o čemu svjedoči njezina krnja baština iz razvijenoga i kasnoga srednjega vijeka na više mjesta. Oblikovanje stećaka posebnih grobnih spomenika u tim prostranstvima, obilježeno je mnogim motivima gotičke ornamentike i figuralike iz primorja.

Gotika je sa svojim dahom kasnosrednjovj. univerzalizma nadišla prethodna razdoblja upravo prodorom u ruralna područja. Njezine skromne gradnje javljaju se u selima priobalja, pretežito zadržavajući prijelazna romaničko-gotička rješenja. Najčešće su pri natkrivanju prostora istodobno primjenjivani osnovni lučni oblici dvaju stilova u prožimanju polukružnoga i prelomljenoga luka zgodimice s prebačenim pojasnicama (Sv. Križ i Sv. Jerolim u Blatu na Korčuli), ili u oblikovanju arhitektonsko-dekorativne plastike (prozori, rjeđe portali). Općenito se kod pravokutnih apsida javlja gotički uzdužno prelomljeni svod koji od XIV. st. (crkva benediktinaca u Rogovu) zamjenjuje zaobljenu romaničku polukalotu. Potvrđuju to mnoge zavjetne kapelice uz prigradske ceste i na posjedima plemstva, kao i bratovštinske ili maložupne kapelice koje se odmjerenije koriste gotičkim elementima, kao što su crkvica Sv. Margarite u Nerežišćima na Braču, Sv. Križa na Šolti ili Sv. Vlaha na Lastovu. Ponekad se gotički rebrasti svod jedne arheol. dokaze svoje gotičke faze građenja (crkve Sv. Ivana i Sv. ugrađuje i na prastare gradnje kao što je slučaj s ranokršćanskom crkvom Marije s prijelaza XIII - XIV. st.) a zna se za boravak primorskih gradite- Sv. Silvestra na Biševu. U svojoj skromnosti i jednostavnosti te građevine

MAJKA BOŽJA S DJETETOM IZ CRKVE SV. MARIJE OD LAKUĆA KRAJ DVIGRADA. Kanfanar, župni dvor